

Arrest

nr. 163 192 van 29 februari 2016
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2015 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van 22 september 2015 met nr. X.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. WIBAULT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 juni 2015 dient verzoeker, van Syrische nationaliteit, via de privé-operator VFS Global bij de Belgische ambassade te Ankara een visumaanvraag in om humanitaire redenen (visum type D).

Bij beslissing van 30 juni 2015 wordt deze visumaanvraag geweigerd. De verzoeker dient tegen de beslissing van 30 juni 2015 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij 's Raads arrest met nummer 149 945 van 24 juli 2015

wordt de schorsing van de weigeringsbeslissing van 30 juni 2015 bevolen. De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen wordt verworpen.

Op 24 augustus 2015 trekt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de weigeringsbeslissing van 30 juni 2015 in en neemt hij tegelijkertijd een nieuwe beslissing tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Deze laatste beslissing, met name de beslissing van 24 augustus 2015 tot weigering van de afgifte van een visum type D, maakt de thans bestreden beslissing uit.

De verzoeker nam op 9 september 2015, via zijn advocaat, kennis van deze beslissing en van haar motieven die luiden als volgt:

“Deze beslissing vervangt en annuleert onze beslissing dd. 29.06.2015. Betrokkene wenst een visum D te verkrijgen, om zich in België te vestigen bij zijn broer A. M. [...] enerzijds en om een permanente medische behandeling voor hem te verzekeren anderzijds. De broer van betrokkene A. M. [...] is een in België wonende erkend vluchteling. Gezien betrokkene zich bij zijn broer wenst te vestigen, kan hij zich niet beroepen op art. 10 van de wet van 15.12.1980 en zijn de bepalingen inzake gezinshereniging niet van toepassing op betrokkene.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij sinds het begin van dit jaar in Turkije zou verblijven. Nadat hij in Syrië door vertegenwoordigers van een overheidsinstantie zou zijn gefolterd en hierdoor zware letsels heeft opgelopen, is hij erin geslaagd het Turkse grondgebied te bereiken alwaar hij door de Turkse autoriteiten werd geregistreerd. Momenteel verblijft hij in de Turks-Syrische grensregio in een woning waar ook zijn zus met haar gezin, zijn broer met zijn gezin, een andere zus en zijn beide ouders wonen. Slechts één van deze personen heeft een inkomen. Het kerngezin van betrokkene, zijn echtgenote en kinderen, verblijven volgens de elementen in het dossier nog in Syrië. Betrokkene is door de foltering afhankelijk van hulp van familie en heeft constante medische zorgen nodig, iets waar de Turkse autoriteiten niet in kunnen voorzien of gezien het verblijfsstatuut van betrokkene in Turkije niet willen voorzien.

De hierboven beschreven situatie waarin betrokkene verkeert bevat echter te weinig humanitaire elementen die een uitzonderlijke afgifte van een visum D op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 zou kunnen rechtvaardigen. Immers, betrokkene legt geen akten van burgerlijke stand voor die de verwantschap tussen betrokkene en diens broer zouden kunnen bewijzen (er werd geen geboorteakte van betrokkene, een geboorteakte van de persoon in België of een familieboekje voorgelegd). Ten tweede, betrokkene verblijft in Turkije in het bijzijn van dichte familie (zie boven). Het is dus niet zo dat hij in het land waar hij verblijft geïsoleerd is en geen personen heeft die voor hem zorgen. Ten derde, het door betrokkene beoogde verblijf in België is niet financieel gedekt. De broer van betrokkene waar betrokkene zich bij zou willen vestigen is op het moment van de aanvraag van het visum ten laste van het OCMW van de plaats waar hij in België verblijft. Bijgevolg kan hij betrokkene niet ten laste nemen. Evenmin werden er bewijzen voorgelegd van het feit dat A. M. [...] betrokkene financieel zou ondersteunen door het transfereren van geldsommen. De band tussen betrokkene en diens broer en het feit dat diens broer de mantelzorg ten opzichte van betrokkene zou opnemen wordt eveneens onvoldoende gestaafd. Deze beslissing doet niets af aan de mogelijkheid van de broer van betrokkene betrokkene financieel te ondersteunen via het overschrijven van geldsommen, zonder dat betrokkene zich definitief vestigt in België.

Het valt niet te ontkennen dat betrokkene een zware medische problematiek kent sinds de door hem ondergane folteringen. Medische attesten bewijzen dat de voeten van betrokkene waarschijnlijk omwille van de folteringen werden geamputeerd; dat betrokkene omwille van dezelfde reden pijn heeft in de rug, de ancien, het skelet en bijkomende psychologische aandoeningen heeft opgelopen. Betrokkene zou naar België willen komen om in België een speciale behandeling te volgen van fysiotherapie, het aanbrengen van protheses,... De zonet aangehaalde medische redenen kunnen geen aanleiding zijn tot afgifte van een visum D. Een visum omwille van medische redenen kan enkel voor een beoogd verblijf met een maximale duur van drie maanden worden uitgereikt. Zelfs al zouden deze medische elementen kunnen in rekening worden gebracht, zal betrokkene voor deze behandeling geheel ten laste vallen van de Belgische Staat wat niet de bedoeling kan zijn. Zoals reeds aangehaald, is de broer van betrokkene ten laste van het OCMW van de plaats waar hij in België verblijft. Ten tweede, wordt er een attest voorgelegd dat bewijst dat betrokkene eventueel zou kunnen worden ingeschreven bij de mutualiteit van zijn broer wat erop zou neerkomen dat de Belgische wettelijke ziekteverzekering betrokkene helemaal

ten laste zou moeten nemen. Ten derde, de medische attesten in het dossier vermelden telkens dat de behandeling van betrokkene een behandeling van lange duur zou zijn en een grote kost met zich zou meebrengen, zonder dat er echt duidelijk is wie deze kosten zal dragen. In het dossier van betrokkene werd eveneens een geregisteerde huurovereenkomst voorgelegd, onduidelijk is of er voldoende ruimte is om betrokkene te huisvesten in de woning die de broer van betrokkene huurt.

Het door betrokkene ingeroepen artikel 3 van het EVRM kan in het dossier van betrokkene geen toepassing vinden, gelet op het feit dat betrokkene niet meer in Syrië maar met een deel van zijn familie in Turkije verblijft. Derhalve is hij niet meer in gevaar en wordt hij niet meer blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Gelet op al het voorgaande kan aan betrokkene geen visum D worden afgeleverd."

De verzoeker dient tegen voormelde beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in bij de Raad. Bij 's Raads arrest met nummer 153 083 van 22 september 2015 wordt de schorsing van de weigeringsbeslissing van 24 augustus 2015 bevolen. De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen wordt verworpen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Er werd geen nota met opmerkingen ingediend binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/72 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. Ter terechtzitting meldt de advocaat van de verwerende partij dat er een nieuwe beslissing in opmaak is, maar dat de bestreden beslissing heden niet ingetrokken is. Voorts geeft de advocaat van de verwerende partij aan dat ze de instructie heeft om zich te gedragen naar de wijsheid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 9 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 19 van de Verordening (EG) 810/2009 van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In het eerste en het tweede onderdeel van het tweede middel voert de verzoeker tot slot nog een schending aan van (de) artikel(en) 9 (en 10) van de Vreemdelingenwet en een schending van artikel 8 van het EVRM.

Gelet op de nauwe samenhang tussen deze middelen worden ze samen besproken.

3.1.1. De middelen worden als volgt toegelicht:

"Uit artikel 19.4 van de Verordening (EG) 810/2009 vloeit voort dat het onderzoek van een humanitair visum losgekoppeld is van de gewone wettelijke verplichtingen. Alhoewel de Dienst Vreemdelingenzaken nu de humanitaire aard van de aanvraag erkent, blijft de administratie met de wil behouden om de aanvraag te scheiden tussen, langs de ene kant, een humanitaire aanvraag en langs de andere kant, een visumaanvraag voor medische redenen. Volgens de DVZ:

"De zonet aangehaalde medische redenen kunnen geen aanleiding zijn tot afgifte van een visum D. Een visum omwille van de medische redenen kan enkel voor een beoogd verblijf met een maximale duur van drie maanden worden uitgereikt."

Door dit verschil te maken, verzuimt de administratie een humanitair antwoord te geven op de problematiek van verzoeker in zijn geheel. Nochtans zijn de wil van hereniging met zijn broer in België, de nood aan psychologische en medische begeleiding en de rampzalige humanitaire toestanden in Turkije sterk aan elkaar gebonden.

In het bijzonder neemt de beslissing geen standpunt in over tal van concrete informatie die werd neergelegd. Zo geeft de administratie geen mening over de humanitaire crisis in Turkije en de levensomstandigheden van Syrische vluchtelingen in dit land. Ook over de onmogelijkheid om de

noodzakelijke medische en psychische begeleiding te krijgen in Turkije zoals uitgelegd door Turkse dokter, blijft de administratie stilzwijgend. Over de opsomming van UNHCR van de moeilijkheden van verzoeker op, valt daartegen nergens iets terug te vinden in de motivatie van de bestreden beslissing. Verzoeker is fysiek en mentaal sterk verzwakt. Zijn toestand vraagt een snelle emotionele en medische opvolging maar ook een rustige omgeving. Verzoeker is op dit moment geregistreerd in Gaziantep, dichtbij de Syrische grens, te midden van de menigte Syrische vluchtelingen. Er zijn op dit moment zo'n 1,8 miljoen Syrische vluchtelingen geregistreerd in Turkije met een tijdelijk beschermingsstatuut. Hun levensomstandigheden worden steeds precairder, wat als een humanitaire crisis omschreven kan worden. Deze humanitaire crisis wordt erkend door de Europese Unie:

"The overwhelming influx of Syrian and other refugees into Turkey is impacting the country in ways not anticipated by either the Government of Turkey or the international community. The Government has already registered over 1.8 million Syrian refugees in Turkey and estimates that this figure will rise to 2.5 Million by the end of 2015. As well as this, ongoing violence in Iraq has increased the number of Iraqi refugees in the country.

The Government of Turkey has been providing high quality assistance in 25 exemplary camps hosting nearly 260 000 Syrian refugees, including up to 15,000 Iraqis, at high monthly costs .

With further costs associated with health, education, food security and social and other technical services offered, the GoT estimates it has spent over €5 billion since the beginning of the crisis. Despite enormous efforts from the government as well as generosity from host communities, local municipalities and Turkish civil society organisations, many of the over 85% of Syria refugees remain in urban and rural areas, are often unaccounted for, and are surviving under very challenging circumstances. Access to information, registration and to public services, including education and healthcare, is acutely limited. Many off-camp refugees live in inadequate conditions or in open areas, with rents often causing great strain on their already depleted resources. The socio-economic and political impact, not only of the refugee presence, but of the on-going conflict in Syria and Iraq itself, has

led to inter-communal tension in refugee hosting areas across the country.." (stuk 14) (eigen aanduidingen)

De voorzitter van de organisatie SOHRAM-CASRA die verzoeker probeert te ondersteunen, beschrijft dat het zo goed als onmogelijk is om hem een daadwerkelijke ondersteuning in Turkije aan te bieden.

« En plus la Turquie n'est un pays qui accepte des réfugiés statuaire. Turquie seulement a ouvert son frontière pour les réfugiés de guerre mais sans donner une statue. Cette situation ne permet pas d'avoir ni une assistante social ni une assistante de traitement médicale. En plus il y a plus de deux millions et demi des réfugiés Syriens et Irakiens en Turquie. Mais il y a seulement 22 camps qui ont créé pour ces réfugiés et Seuls 220'000 sont hébergés dans des camps ouverts par le gouvernement turc et par le Haut-Commissariat des Réfugiés. Ces camps sont souvent contrôlés par des groupes islamistes, ce qui rend la vie encore plus difficile pour les Chrétiens (Syriaques, Arméniens, etc.), les Yésidis, les Alévites, les Arabes, les Kurdes, les socialistes comme M. Maarstawi etc. Ceux qui ne sont pas hébergés dans des camps, soit environ 90 % des réfugiés en Turquie doivent se débrouiller, demander l'hospitalité, coucher dans la rue, mendier. Les plus fortunés essaient de fuir la Turquie.

(...)

Ces réfugiés recevoir seulement une possibilité d'examen à un(e) médecin(e) comme une volonté de médecine ou bien une aide très limité d'une organisation humanitaire comme la nôtre.

Comme nous avons écrit dans notre certificat médical que nous avons préparé le 23 février 2015 pour M. M. [...] ; leurs problèmes sont très grave et compliqué qui ont besoin long traitement et une technique spéciale et en plus un budget spécial. En plus le patient habite en Turquie sans statut comme fuit de la guerre de Syrie qu'il n'y avait pas aucune possibilité de suivi ces traitements nécessaires en Turquie et qu'il n'y a pas aucune sécurité.

Ni, notre organisation et ni nos collaborateurs n'aient pas de possibilité et de budget pour donner à patient des série des traitements qu'il a besoin et qui sont nécessaire pour lui. En plus notre organisation ne peut pas assurer son sécurité et la sécurité de sa famille n'y en Turquie n'y en Syrie. »

(stuk 15)

De Dienst Vreemdelingenzaken kiest dus in het administratief dossier een aantal elementen uit en geeft zijn eigen interpretatie ervan om zijn motivatie te ontwikkelen. Jammer genoeg sluit deze motivatie belangrijke gegevens uit.

Tweede onderdeel

De spoedeisendheid wordt bevestigd door een veelheid aan documentatie. De omvang van deze uitzonderlijke situatie is intussen algemeen bekend. Turkije is het land dat wereldwijd het grootste aantal vluchtelingen opvangt. Het heeft betrekking op de grote humanitaire crisis waarmee de betrokken landen overstelpt worden. De opgevorderde humanitaire middelen zijn ontoereikend.

De levensomstandigheden van de Syrische vluchtelingen gaan erop achteruit.

"The figure of four million comprises 1,805,255 Syrian refugees in Turkey, 249,726 in Iraq, 629,128 in Jordan, 132,375 in Egypt, 1,172,753 in Lebanon, and 24,055 elsewhere in North Africa. Not included, are more than 270,000 asylum applications by Syrians in Europe, and thousands of others resettled from the region elsewhere.

Meanwhile, funding of the Syria refugee situation has become an equally pressing problem. For 2015 as a whole, UNHCR and partners appealed for US\$5.5 billion. However, as of late June, only around a quarter of the humanitarian funds requested have been received. This means refugees face tough new cuts in food aid, and struggle to afford lifesaving health services or send their children to school.

Life for Syrians in exile is increasingly tough. Some 86 per cent of refugees outside camps in Jordan live below the poverty line of US\$3.2 per day. In Lebanon, 55 per cent of refugees live in sub-standard shelters.

*Throughout the region, hope of returning home is dwindling as the crisis drags on. Refugees become more impoverished, and negative coping practices such as child labour, begging and child marriages are on the rise. Competition for employment, land, housing water and energy in already vulnerable host communities is straining the ability of these communities to cope with the overwhelming numbers and sustain their support to them."*2 (stuk 16)

"This is the biggest refugee population from a single conflict in a generation," lamented UN High Commissioner for Refugees António Guterres. "It is a population that deserves the support of the world but is instead living in dire conditions and sinking deeper into abject poverty." (stuk 17)

(...)

250.000 vluchtelingen worden in kampen opgevangen, de anderen (9/10e van diegenen die geregistreerd zijn), moeten hun plan weten te trekken om elders op Turks grondgebied te kunnen overleven. Verschillende bronnen halen aan dat de vluchtelingen enorm veel problemen ondervinden om hun basisbehoeften te vervullen.

« Conditions in urban areas are reportedly worse than in camps, and many Syrians have faced difficulties finding housing, paying rent, obtaining employment, or accessing the education system or health services. »

*"(...) Ces pays ont du mal à répondre aux besoins élémentaires des réfugiés syriens. Entre autres problèmes, il faut citer la surcharge des établissements scolaires et sanitaires, la trop forte sollicitation des systèmes d'alimentation en eau et en électricité et des installations d'assainissement, ainsi que l'absence de logements adéquats. En Jordanie et en Turquie, environ 85% des Syriens vivent à l'extérieur des camps de réfugiés, nombre d'entre eux étant contraints par l'extrême pauvreté de recourir à des stratégies d'adaptation désespérées, dont la mendicité ou le travail dans des conditions d'exploitation. »*5 (stuk 18)

Volgens het UNHCR leeft het grotendeel van de Syrische vluchtelingen in Turkije in verwerpelijke armoede.

"Beyond the European Union's immediate borders, and in the region surrounding Syria the number of refugees has continued to rise following new registrations in Turkey and now stands at 4,089,023 people.

Many of these people, their savings long gone, are now living in abject poverty." (stuk 19)

Alles wijst erop dat de specifieke getuigschriften van de Turkse organisaties de realiteit op het terrein goed weergeven. Verzoeker kan niet rekenen op de daadwerkelijke ten lasteneming van zijn vele behoeften. De aanwezigheid van een aantal familieleden in Gaziantep vormt geen voldoende bijstand. Integendeel, deze aanwezigheid in casu verplicht hen om dicht op elkaar te leven zonder verbetering van de humanitaire noden van verzoeker.

*Om de levensomstandigheden van Syrische vluchtelingen in Turkije te proberen vatten, verwijst verzoeker hier naar een rapport van 2013 die zeer concreet de werkmogelijkheden, daglonen en huurkosten bespreekt. In dit rapport wordt er naar voor gebracht dat "most refugees complain about the lack of bread."*7 De gedetailleerde rampzalige levensomstandigheden van 2013 hebben betrekking op ongeveer 100,000 vluchtelingen die buiten de kampen zijn gevestigd. Vandaag gaat het over 1,5 miljoen vluchtelingen die buiten de kampen zijn gevestigd. Het is dan onredelijk te veronderstellen dat familieleden van nut kunnen zijn om de nodige bijstand te verlenen aan verzoeker terwijl zij voor hun eigen overleving moeten strijden.

Erger nog, verzoeker zit geblokkeerd in een humanitaire crisis die nadelig is voor hem, wat het rechtvaardigt dat zijn algemene situatie moet behandeld worden als een aanvraag tot een humanitair visum. Verzoeker is niet autonoom.

UNHCR attesteert dat verzoeker zelf niet in staat is om zijn basisnoden te vervullen. Hij kan geen geneesmiddelen kopen, ook geen rolstoel of zelf krukken. UNHCR herhaalt nog dat verzoeker zwaar getraumatiseerd is.

De Dienst Vreemdelingenzaken concludeert dat de beschreven situatie echter te weinig humanitaire elementen bevat die een uitzonderlijke afgifte van een visum D op basis van artikel 9 en 13 van de Vreemdelingenwet zou kunnen rechtvaardigen.

In een andere zaak met betrekking tot een humanitair visum, heeft uw Raad de onderzoeksplicht van de administratie uitgedrukt indien verzoekers objectieve vaststellingen bijbrengen. Een onderzoek naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 moet gevoerd worden.

“4.4.6. Uit wat voorligt kan de Raad slechts vaststellen dat een humanitair visum werd aangevraagd terwijl de bestreden beslissing de aanvraag van visum (gedeeltelijk) lijkt te herkwaltificeren zonder de daarbij horend onderzoeken te voeren. Immers, er kan uit de bestreden beslissing geen enkel onderzoek blijken naar de situatie van de minderjarige jongens niettemin de erkenning van de oudste broer als vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de tweede oudste broer. Voorts en niet in het minst heeft UNHCR persoonlijk en ter plaatse een onderzoek gevoerd waarbij de oom en verzoekers en nuttige personen werden geïnterviewd (...). Daarin werd bevestigd dat verzoekers voortdurend van onderkomen moeten veranderen om te vermijden gespot te worden door de Taliban en onder dwang ingelijfd te worden. Daargelaten dat dit een normale sociale ontwikkeling en scholing verhindert, heeft dit aanhoudend een ernstige nefaste invloed op de onmiddellijke veiligheid van verzoekers en hun opvangfamilies. De Raad stelt prima facie vast dat geen onderzoek werd gevoerd naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.”

De Dienst vreemdelingenzaken vindt in de aanvraag te weinig humanitaire elementen omdat hij een aantal van deze elementen precies niet in aanmerking heeft genomen. Zo vindt de administratie dat zijn familie voor hem kan zorgen in Turkije terwijl de verschillende attesten het tegendeel bewijzen. Over de ernst van de humanitaire crisis in Turkije, zijn er geen sporen in de bestreden beslissing terug te vinden. Het is opmerkelijk dat de administratie geen informatie aanlevert die de gebrekkige toegang tot zorgen voor verzoeker kan betwisten. De administratie antwoordt evenmin op de informatie dat de crisistoestand in de grensregio van Turkije geen aangepaste omgeving vormt voor het psychologisch herstel van verzoeker.

Derde onderdeel

Verzoeker heeft een expliciete aanvraag tot humanitair visum ingediend en de administratie is ertoe gehouden om zich hierover uit te spreken en of er al dan niet humanitaire redenen zijn die het rechtvaardigen dat het recht op gezinshereniging uitgebreid wordt voor verzoeker. De aanvraag kan niet opgesplitst worden door de medische aspecten van deze aanvraag te onderwerpen aan criteria die in strijd zijn met de situatie van verzoeker. Nochtans brengt de administratie een beperking aan het humanitair visum aan door te stellen dat “een visum omwille van de medische redenen kan enkel voor een beoogd verblijf met een maximale duur van drie maanden worden uitgereikt.”

Deze beperking werd reeds aangevochten na de eerdere beslissing. Een beoogd verblijf impliceert dat verzoeker wil terugkeren naar zijn land van herkomst of van verblijf. Verzoeker wens niet terug te keren naar Syrië, het land waar hij gefolterd werd. Het is volkomen logisch en te voorzien dat een Syrische onderdaan die in staat is om een land te bereiken dat hem ten volle kan erkennen als vluchteling, zich daar als vluchteling laat erkennen. De cijfers van het CGVS zijn bijzonder veelzeggend aangezien in 2015 92,5% van de beslissingen omtrent Syrische onderdanen geleid hebben tot de erkenning van de vluchtelingenstatus en 5,7% tot subsidiaire bescherming. De registratie van verzoeker in Turkije biedt ten slotte niet de garantie om terug te kunnen keren in geval van vertrek uit het land. Hij kan geen aanspraak maken op een nieuwe registratie in Turkije nadat hij zich naar België begeven heeft.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan het verlenen van een visum aan een Syrische onderdaan niet afhankelijk stellen van zijn terugkeer naar Syrië of naar een derde land waar hij niet over een degelijk verblijfsrecht beschikt. De administratie kan van verzoeker niet eisen dat hij zich schikt naar onmogelijk te vervullen voorwaarden. De toepassing van het proportionaliteitsprincipe voor de juiste toepassing van een voorwaarde voor de toekenning van een visum, zoals opgelegd door het Hof van Justitie, geldt ongeacht de aard van deze voorwaarde.

« 56. Evenwel vereist het evenredigheids criterium hoe dan ook dat de toepassingsvoorwaarden voor een dergelijke verplichting niet verder gaan dan nodig is om dat doel te bereiken. Dat zou met name het geval zijn indien de toepassing van die verplichting gezinshereniging van de gezinsleden van de gezinshereniger automatisch zou beletten wanneer zij, hoewel zij niet voor het examen zijn geslaagd, wel het bewijs hebben geleverd van hun wil om voor dat examen te slagen en van de nodige inspanningen die zij daartoe hebben gedaan. »

Het is dus niet redelijk om de medische gronden van de visumaanvraag te behandelen binnen het kader en de voorwaarden van een medisch visum want deze voorwaarden kunnen nooit vervuld worden door verzoeker. De weigering wordt zo een automatisch beslissing.”

En:

“Eerste onderdeel

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker geen akten van burgerlijke stand voorlegt die de verwantschap tussen hem en diens broer zouden kunnen bewijzen. (er werd geen geboorteakte van betrokkene en geboorteakte van de persoon in België of een familieboekje voorgelegd).

Verzoeker meent dat het over een misplaatse eis gaat. Hij legt zijn paspoort neer waar de namen van beide ouders zijn vermeld. Zijn broer had ook een kopie van zijn paspoort neergelegd bij de asielinstanties en had ook een visum gekregen van de Griekse overheden.

Verder heeft A. M. [...] een duidelijk beeld van de samenstelling van de familie gegeven aan de asielinstanties. Hij heeft ook expliciet aangedrongen op de toestand van zijn broer, verzoeker. Deze feiten liggen aan de basis van zijn erkenning als vluchteling. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dus geen grond om deze verwantschap te betwisten. De administratie moet rekening houden met alle pertinente elementen die aanwezig zijn in het asioldossier.

« 79. La Cour observe encore les difficultés rencontrées par le requérant pour participer utilement à la procédure et faire valoir les « autres éléments » de preuve des liens de filiation. Pourtant, le requérant avait déclaré ses liens familiaux dès les toutes premières démarches de sa demande d'asile et l'OFPRA, immédiatement à la suite de sa demande de regroupement, avait certifié la composition familiale dans des actes réputés authentiques (paragraphes 8, 12, 28 et 38 ci-dessus). (...) »

De heer A.M. [...] is erkend vluchteling. Verzoeker werd door zijn nationale overheden gefolterd. De Dienst Vreemdelingenzaken mag dus niet van hem verwachten dat ze stappen zouden ondernemen om de Syrische overheden te contacteren voor het opstellen van geboorteakten. Er zijn voldoende bestaande elementen in het administratief dossier om de broederlijke verwantschap tussen de heer A.M. [...] en verzoeker te aanvaarden.

Tweede onderdeel

De visumaanvraag werd neergelegd met de voorstelling van de broer als de vreemdeling die herenigd wordt. De broer van verzoeker werd minder dan een jaar geleden als vluchteling erkend en de onderliggende redenen die hem aanspoorden om herenigd te worden met verzoeker zijn nauw verwant aan de redenen die hem ertoe aangezet hebben om Syrië te ontvluchten.

Verzoeker en zijn broer hebben een vluchtelingenverleden en de visumaanvraag is ingebed in deze recent gedeelde geschiedenis.

Omwille van het bijzonder grote leed dat beleefd wordt door vele vluchtelingen en de vaak bruuske scheiding met hun familieleden, is het door dit vluchtelingenstatuut gerechtvaardigd dat de aanvragen tot gezinshereniging afkomstig van vluchtelingen met soepelheid behandeld worden. Dit wordt in het bijzonder toegestaan door artikel 10.2 van de Richtlijn 2003/86/EG dat hereniging met andere familieleden die niet gevisieerd worden door artikel 4 van de Richtlijn mogelijk maakt, indien ze ten laste van de vluchteling vallen.

Het EHRM heeft in het arrest Tanda-Muzinga deze welwillendheid opgelegd in het onderzoek van aanvragen tot gezinshereniging van vluchtelingenfamilies.

“75. La Cour rappelle que l'unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu'elle a aussi reconnu que l'obtention d'une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (Hirsi Jamaa et autres c. Italie [GC], no 27765/09, § 155, CEDH 2012).

Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d'une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l'Union européenne (paragraphes 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et de parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu'elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l'issue du litige, qu'elles lui fassent connaître les raisons qui s'opposaient à la mise en œuvre du regroupement familial, et enfin qu'elles statuent à bref délai sur les demandes de visa. »

Verzoeker herinnert eraan dat voor het EHRM de notie familieleven een feitelijk begrip is.

De bijzonder sterke band die verzoeker aan zijn broer bindt en de grote mate van afhankelijkheid waaronder verzoeker op dit moment lijdt, rechtvaardigt dat er aan deze band een gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM gekoppeld zou worden.

Een familiale relatie kan beschermd worden door artikel 8 EVRM, onafhankelijk van het feit dat het onder artikel 4 van de Richtlijn 2003/86/EG valt (en dus onder artikel 10 van de Vreemdelingenwet). Het EHRM heeft zich in deze zin al uitgesproken over de toepassing van een andere bepaling van het

Unierecht dat voorziet in een strikte definitie van familieleden, doorte herinneren dat zo'n definitie verruimd moest worden indien de omstandigheden van het geval zich daartoe lenen.

« 70. La Cour rappelle que, de jurisprudence constante, la notion de « vie familiale » est une notion autonome (Marckx c. Belgique, rapport de la Commission, 10 décembre 1977, § 69, Série B-29). L'existence ou la non-existence d'une « vie familiale » est essentiellement une question de fait qui dépend de la présence, dans la réalité, de liens personnels étroits (K. et T. c. Finlande [GC], no 25702/94, § 150, 12 juillet 2001).

71. Si la base de la protection est la famille nucléaire, les parents proches jouant un rôle important à l'intérieur de la famille peuvent, selon la Cour, également entrer en ligne de compte (Marckx c. Belgique, 13 juin 1979, §45, série A no 31). Les rapports en adultes ne bénéficieront toutefois pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée « l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux » (Kwakie-Nti et Dufie c. Pays-Bas, déc., no 31519/96, 7 novembre 2000 ; Bairouk c. France, no 56115/00, 26 février 2002 ; Ivanov c. Lettonie, déc., 25 mars 2004, no 55933/00).

72. Les requérants se plaignent que les autorités belges se sont cantonnées à l'approche restrictive de la notion de « famille » figurant à l'article 2 du règlement Dublin et n'ont pas envisagé l'existence d'une « vie familiale » selon les paramètres, plus larges, de l'article 8 de la Convention.

73. Du fait, comme la Cour l'a rappelé ci-dessus, que la notion de « vie familiale » au sens de l'article 8 de la Convention est avant tout une question factuelle, il peut en effet être légitimement soutenu qu'elle ne se réduit a priori pas à celle donnée par l'article 2 du règlement Dublin et que rien ne s'oppose à ce que l'examen de l'existence effective d'une vie familiale d'un demandeur d'asile tienne compte des spécificités de son statut et de sa situation factuelle pour démontrer la présence d'éléments supplémentaires de dépendance . »

(eigen aanduidingen)

Dezelfde redenering moet gevolgd worden wanneer de administratie het begrip "familiaal leven" hanteert in toepassing van artikel 10 Vreemdelingenwet en artikel 4 van de Richtlijn 2003/86/EG.

De band tussen verzoeker en zijn broer gaan voorbij normale emotionele banden door de tragische gebeurtenissen die hen verbinden. Hun relatie toont duidelijk aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid aanwezig zijn. Dit moet beoordeeld worden rekening houdend met hun bijzondere geschiedenis. Zo bepaalt het Hoog-Commissariaat voor Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) dat familieleden herenigen ook het herstel van een leefomgeving inhoudt.

"Restoring families can also ease the sense of loss that accompanies many refugees who, in addition to family, have lost their country, network and life as they knew it. Family support in this sense goes beyond any traditional and cultural understanding of a family but will include those who rely and depend on each other."

Wat de in overwegingname van de afhankelijkheid in beslissingen over gezinshereniging betreft, heeft UNHCR het volgende verklaart:

« Besides the notion of the nuclear family, UNHCR stresses that the element of dependency among family members, physical and financial, as well as psychological and emotional, should find its appropriate weight in the final determination.

Dependency may usually be assumed to exist when a person is under the age of 18 years, but continues if the individual (over the age of 18) in question remains within the family unit and retains economic, social and emotional bonds. Dependency should be recognized if a person is disabled and incapable of selfsupport, either permanently or for a period expected to be of long duration. Other members of the household may also be dependents, such as grandparents, single/lone brothers, sisters, aunt, uncles, cousins, nieces, nephews, grandchildren; as well as individuals who are not biologically related but are cared for within the family unit."

In casu zijn psychologische en emotionele gronden fundamenteel om de afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn broer te begrijpen. Er werden verschillende elementen ter rechtvaardiging van het onderzoek van de visumaanvraag aan de administratie overgemaakt. De Dienst Vreemdelingenzaken meldt enkel dat verzoeker en zijn broer zich niet kunnen beroepen op artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Deze bewering komt enkel door een mechanische lezing van het begrip "familie". Zoals uitgesproken door het EHRM, zijn er bijzondere toestanden die het begrip familieleven ruimer maken dan de echtgenoot en de minderjarige kinderen.

Het EHRM heeft geoordeeld dat de vraag om te weten of er een onoverkomelijk obstakel bestaat om een gezinsleven te kunnen leiden in het land van herkomst, een te overwegen cruciale factor vormt om het evenwicht te maken tussen het algemeen belang van de betrokken Staat om een migratiepolitiek te voeren langs de ene kant en het individuele belang en het recht op gezinshereniging langs de andere kant. Rekening houdend met de actuele situatie in Syrië, spreekt het voor zich dat een familieleven onmogelijk is in het land van herkomst of in een buurland waar verzoeker en zijn familieleden geen verblijfstitel kunnen bekomen.

Verzoeker dringt aan op de ruime appreciatiebevoegdheid die aan de Lidstaten werd overgelaten om de regels van gezinshereniging op verstandige wijze toe te passen. Zo zegt het Hof van Justitie:

“104. Ten slotte moet worden vastgesteld dat hoewel de richtlijn de lidstaten een beoordelingsmarge laat, deze zodanig ruim is dat zij de regels van de richtlijn in overeenstemming met de uit de bescherming van de grondrechten voortvloeiende eisen kunnen toepassen (in die zin arrest van 13 juli 1989, Wachauf, 5/88, Jurispr. blz. 2609, punt 22).”

Verzoeker besluit dat de Dienst Vreemdelingenzaken het Unierecht toepast in strijd met het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals opgenomen in artikel 8 EVRM.”

3.1.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 17 juni 2015 op de Belgische ambassade te Ankara, Turkije, een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een visum lang verblijf (visum type D). Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde erkent dat het om een visum om humanitaire redenen gaat, gevraagd in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat: *“De hierboven beschreven situatie waarin betrokkene verkeert bevat echter te weinig humanitaire elementen die een uitzonderlijke afgifte van een visum D op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 zou kunnen rechtvaardigen.”*

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

Noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet, wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen teneinde een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te bekomen. De gemachtigde beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst.

Niettemin dient er op te worden gewezen dat de gemachtigde, bij het uitoefenen van de hem toegekende beoordelingsbevoegdheid de hogere verdragsrechtelijke normen dient te respecteren. Wanneer de aanvrager zich beroept op het bestaan van hechte banden met een familielid dat in België over een regelmatig verblijf beschikt en/of wanneer deze zich beroept op een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, dan komt het de gemachtigde toe de aanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet te beoordelen in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (zie ook, *mutatis mutandis*, GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.6).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip ‘afdoende’ houdt in dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855) en impliceert tevens dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetbepalingen. In dit verband wijst de Raad er voorts op dat de omvang van de motiveringsplicht evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt (RvS 19 maart 2008, nr. 181.351. I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, “7. Formele motivering van bestuurshandelingen”, de administratieve rechtsbibliotheek, die Keure, Brugge, 2013, 151). *In casu* beschikt de verwerende partij over een ruime

discretionaire bevoegdheid, nu de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet ingediend werd.

Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, heeft de verzoeker een aanvraag ingediend om zijn broer in België te vervoegen alsook om medische redenen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker ter ondersteuning van en toelichting bij zijn aanvraag van 17 juni 2015 een schrijven van de dienst tracing van het Belgische Rode Kruis d.d. 16 juni 2015 bijbracht. In dit schrijven wordt vermeld dat de verzoeker een humanitair visum aanvraagt ten aanzien van zijn broer die op 16 september 2014 als vluchteling werd erkend in België. In deze brief en het navolgende mailverkeer van 17 juni 2015 met de Belgische ambassade te Ankara wordt nadrukkelijk gewezen op de bijzondere omstandigheden van de aanvraag. Er wordt onder meer gewezen op het feit dat de verzoeker ten gevolge van folteringen in Syrië een amputatie aan beide voeten onderging, dat hij door deze folteringen ook andere zware lichamelijke en psychische schade heeft opgedaan en dat hij nood heeft aan permanente begeleiding. Het Rode Kruis vermeldt tevens dat de verzoeker zich niet autonoom kan verplaatsen en dat hij voor het indienen van zijn aanvraag bij de ambassade was aangewezen op de begeleiding van zijn broer, die vanuit België de verplaatsing had gemaakt naar Turkije om de verzoeker bij te staan. Er wordt nadrukkelijk gewezen op de afhankelijkheid van de verzoeker van zijn broer: *“Ensuite, nous tenons à insister sur la dépendance d’ A(...) M(...) par rapport à sa famille et particulièrement par rapport à son frère Am(...) M(...). A la suite des activités de ce dernier qu’A(...) M(...) a été arrêté et a subi des actes de torture. Suite à cette arrestation, Mr Am(...) M(...) a décidé de fuir la Syrie et a rejoint la Belgique où il a obtenu un statut de réfugié.”* (vrij vertaald : Voorts houden wij eraan de afhankelijkheid van A. M. ten opzichte van zijn familie en meer in het bijzonder ten opzichte van zijn broer Am. M. te benadrukken. Het is ten gevolge de handelingen van deze laatste dat A. M. werd aangehouden en werd onderworpen aan folteringen. Gezien deze gebeurtenissen heeft mijnheer Am. M. besloten om Syrië te ontvluchten en heeft hij zich naar België begeven waar hij het statuut van vluchteling verkreeg)

Bij de aanvraag wordt tevens een kopie gevoegd van verzoekers nationaal paspoort, waarop ook de namen van verzoekers vader en moeder worden vermeld, een kopie van de Belgische verblijftitel van verzoekers broer Am M. en een schrijven van 23 februari 2015 van de organisatie SOHRAM-CASA met bijbehorend medisch verslag van Dr. Z. P. waarin wordt gewezen op de kwetsbare medische en psychische situatie waarin de verzoeker zich bevindt alsook op de nood aan behandeling, met name psychotherapie, protheses en langdurige revalidatie. Er wordt ook gewezen op de nood aan een veiligere omgeving. Het UNHCR te Ankara benadrukt in een verslag van 29 juli 2015 nogmaals de precare gezondheidstoestand van de verzoeker en de zware trauma's die hij opliep na de amputatie van zijn voeten en het gebrek aan de noodzakelijke medische ingrepen en orthopedische en psychotherapeutische behandelingen sindsdien. Het UNHCR geeft tevens aan dat verzoekers familieleden in Turkije niet de mogelijkheden hebben om in zijn noden te voorzien, dat ook hijzelf niet in zijn basisbehoeften en medische zorgen kan voorzien, dat hij geavanceerde medische behandelingen en dure gespecialiseerde medische zorgen nodig heeft die hij niet kan bekomen in Turkije en dat hij wegens zijn handicap en het gebrek aan steun voor personen met een handicap niet in staat is om zich te wenden tot NGO's of lokale of gouvernementele organisaties.

Uit het administratief dossier blijkt dat al deze informatie overgemaakt werd aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, met inbegrip van het verslag van UNHCR van 29 juli 2015. Dit laatste document dateert van na de aanvraag en ook van na het tussengekomen schorsingsarrest van de Raad van 24 juli 2015, maar het bevindt zich in het administratief dossier. Het werd met name door de verzoeker toegevoegd als bijlage bij het annulatieberoep dat hij indiende tegen de geschorste beslissing van 30 juni 2015 waarna het op vraag van de verweerder op 17 augustus 2015 werd overgemaakt door de griffie van de Raad. In de bestreden beslissing wordt bovendien verwezen naar een aantal feitelijke elementen die enkel uit het bedoelde verslag van het UNHCR kunnen blijken - zoals het feit dat de verzoeker thans verblijft in een woning die hij deelt met zijn zus en haar gezin, zijn broer met zijn gezin, een andere zus en zijn beide ouders - zodat meteen duidelijk is dat de gemachtigde ervan op de hoogte was toen hij de bestreden beslissing trof.

Ook het verhoorverslag van verzoekers broer, Am M., van 14 juli 2014 bevindt zich in het administratief dossier. Ook hieruit blijkt dat de verzoeker verklaard heeft een broer, A.M. te hebben die door de Syrische autoriteiten werd gearresteerd omdat men op zoek was naar hem en die gedurende 9 à 10 dagen zwaar werd gefolterd, waarna hij besloot om Syrië te verlaten. Am. M. geeft in de vragenlijst tevens de namen op van zijn beide ouders en zijn overige broers en zussen.

3.1.2.1. Omtrent de beoordeling van de humanitaire redenen van de aanvraag in het licht van artikel 9 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- of privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurige te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er

een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing dat geen akten van de burgerlijke stand worden voorgelegd die de verwantschap tussen de verzoeker en diens broer kunnen bewijzen. Ten eerste dient te worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt tegenstrijdig is. Enerzijds wordt immers bevestigend gesteld: “*De broer van betrokkene Am. M. is een in België wonend erkend vluchteling*” terwijl anderzijds de verwantschapsband als niet bewezen wordt geacht omdat er geen akten van de burgerlijke stand voorliggen. Ook wordt verder in de bestreden beslissing telkens zonder meer gesproken over “*de broer van betrokkene*”. Weliswaar worden er geen akten van de burgerlijke stand neergelegd, doch kan de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet zonder een bijkomende motivering een abstractie maken van de elementen van het administratief dossier die wijzen op een verwantschapsband tussen de verzoekende partij en mijnheer Am.M., die erkend vluchteling is in België. Enerzijds wordt de verwantschapsband, hoewel dit niet met concrete akten wordt aangetoond, bevestigd door de dienst tracing van het ‘Belgische Rode Kruis’, door de organisatie ‘SOHRAM-CASA’ en door het ‘UNHCR’. Anderzijds kan de verzoeker tevens worden gevolgd in zijn betoog dat de verwantschapsband redelijkerwijze kan blijken uit de verklaringen van zijn broer Am. M. ten overstaan van het Commissariaat-generaal alsook uit het door hem neergelegde paspoort waarop de namen zijn aangegeven van zijn ouders. De verwerende partij brengt geen motieven bij om aan te tonen dat de inhoud van deze documenten twijfelachtig is, behoudens het stellen dat er geen akte van de burgerlijke stand werd bijgebracht.

Uit de thans voorliggende gegevens kan men redelijkerwijze afleiden dat de verzoeker de broer is van Am(...) M(...) die in België verblijft als erkend vluchteling, nu er geen motieven of stukken voorliggen die aantonen dat de inhoud van voormelde documenten verkeerd of twijfelachtig is. Bijgevolg dient er nagegaan te worden of de verzoekende partij minstens een begin van bewijs bijbrengt dat hij en zijn broer, die erkend vluchteling is in België, een beschermingswaardig gezinsleven hebben in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu heeft de verzoeker een aanvraag om een humanitair visum ingediend, dit met het oog op een hereniging met zijn broer die in België verblijft als erkend vluchteling. Middels de bestreden beslissing werd dit visum hem geweigerd. In het voorliggend verzoekschrift betoogt de verzoeker dat er een bijzonder sterke afhankelijkheidsband is tussen hem en zijn broer, die voorbij de normale emotionele banden gaat door de tragische gebeurtenissen die hen binden en derhalve vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker stelt dat de visumaanvraag verschillende elementen werden overgemaakt waaruit een psychologische en emotionele afhankelijkheidsband blijkt met zijn broer.

De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM slechts de hechte persoonlijke banden tussen familieleden beschermt. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33). Hetzelfde geldt voor de relatie tussen broers en zussen (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34).

Derhalve dient de Raad, om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen de verzoeker en zijn broer dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen beiden dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Uit de ten tijde van de bestreden beslissing voorliggende gegevens, blijkt dat de verzoekende partij door de Syrische autoriteiten werd opgepakt omdat ze zijn broer Am.M., die in België de vluchtelingenstatus verwierf, zochten en viseerden in verband met diens activiteiten. De verzoeker werd zwaar gefolterd en hij draagt hiervan zware medische en psychologische gevolgen. Het zijn deze gebeurtenissen die ertoe hebben geleid dat verzoekers broer Syrië verliet en uiteindelijk in België werd erkend als vluchteling. Hieruit blijkt dat het asielrelaas van Am.M. onlosmakelijk verbonden is met dat van verzoeker. De grote emotionele banden tussen de verzoeker en zijn broer blijken ook uit het feit dat verzoekers broer, als erkend vluchteling, naar Turkije is gereisd om de verzoeker bij te staan bij het indienen van zijn visumaanvraag. Ook het ‘UNHCR’ en de dienst tracing van het ‘Belgische Rode Kruis’ duiden op de bijzondere afhankelijkheidsband tussen de verzoeker en zijn broer, alsook op de zware trauma's waaraan de verzoeker ten gevolge van de foltering en de daaruit voortvloeiende nood aan psychologische ondersteuning door zijn broer.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij kennis had van deze relevante feiten en omstandigheden aangaande het voorgehouden gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad is dan ook van oordeel dat er voldoende elementen voorliggen die wijzen op een zeer bijzondere (emotionele) afhankelijkheid tussen de verzoeker en zijn broer derwijze dat deze familiebanden de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten. In zoverre de verwerende partij meent dat er geen gezinsleven bestaat dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM tussen verzoeker en de heer Am.M., waarvan redelijkerwijze aannemelijk wordt gemaakt dat het zijn broer is, is dit kennelijk onredelijk gelet op hetgeen voorafgaat en de uitzonderlijke elementen die deze zaak kenmerken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een 'situatie eerste toelating'.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een redelijke

afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij gepoogd heeft een belangenafweging te maken.

Waar de verwerende partij in dit verband ten eerste stelt dat in de bestreden beslissing de verzoeker zich niet kan vestigen bij zijn broer daar hij zich niet op artikel 10 van de Vreemdelingenwet kan beroepen en daar de bepalingen inzake gezinshereniging niet op hem van toepassing zijn, wijst de Raad erop dat dit een mechanische lezing van de bepalingen inzake gezinshereniging en het "kerngezin", zoals bedoeld in artikel 10 van de Vreemdelingenwet, is. De Raad benadrukt dat de verzoeker een humanitair visum heeft aangevraagd in toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zodat de motivering van artikel 10 van de vreemdelingenwet in verzoekers geval geen toepassing kan vinden en niet pertinent voorkomt.

Voorts stelt de Raad vast dat de gemachtigde inzake de vraag van de verzoeker om zijn broer in België te vervoegen, het volgende oordeelde:

"Ten tweede, betrokkene verblijft in Turkije in het bijzijn van dichte familie (zie boven). Het is dus niet zo dat hij in het land waar hij verblijft geïsoleerd is en geen personen heeft die voor hem zorgen. Ten derde, het door betrokkene beoogde verblijf in België is niet financieel gedekt. De broer van betrokkene waar betrokkene zich bij zou willen vestigen is op het moment van de aanvraag van het visum ten laste van het OCMW van de plaats waar hij in België verblijft. Bijgevolg kan hij betrokkene niet ten laste nemen. Evenmin werden er bewijzen voorgelegd van het feit dat Am(...) M(...) betrokkene financieel zou ondersteunen door het transfereren van geldsommen. De band tussen betrokkene en diens broer en het feit dat diens broer de mantelzorg ten opzichte van betrokkene zou opnemen wordt eveneens onvoldoende gestaafd. Deze beslissing doet niets af aan de mogelijkheid van de broer van betrokkene betrokkene financieel te ondersteunen via het overschrijven van geldsommen, zonder dat betrokkene zich definitief vestigt in België."

Deze motivering is niet draagkrachtig in het licht van artikel 9 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 8, eerste lid van het EVRM daar waar niet afdoende blijkt dat de gemachtigde de specifieke belangen van de verzoeker, met name het gegeven dat de verzoeker de hereniging met zijn broer nastreeft met het oog op diens psychologische bijstand en medische ondersteuning inzake de lichamelijke en psychologische letsels en beperkingen die hij heeft opgelopen door folteringen die hij heeft moeten doorstaan wegens de activiteiten van zijn broer, nauwgezet heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het voeren van een immigratiecontrole.

De vaststelling dat de verzoeker nog andere familieleden heeft in Turkije en dat hij er niet geïsoleerd is, biedt geen antwoord op de specifieke emotionele banden tussen de verzoeker en zijn in België dat verblijvende broer, te meer uit de voorgelegde stukken blijkt dat deze familieleden in Turkije niet in verzoekers noden kunnen voldoen. Waar wordt gesteld dat verzoekers verblijf niet financieel gedekt is, dat verzoekers broer hem niet ten laste kan nemen en dat onduidelijk is of deze broer de nodige ruimte heeft om de verzoeker onderdak te bieden, ontbreekt een daadwerkelijke afweging als waarom de financiële en economische belangen van de Belgische staat te dezen precies primeren op de hierboven weergegeven concrete en specifieke belangen van de verzoeker.

Bijgevolg blijkt niet dat er een rigoureuze toetsing werd doorgevoerd aangaande de positieve verplichting die mogelijkwijze op de Belgische Staat kan rusten om de verzoeker toe te laten tot het grondgebied met het oog op de handhaving van de familiale banden met zijn broer, lijkt tevens een schending van artikel 8 van het EVRM voor te liggen.

3.1.2.2. Omtrent de beoordeling van de medische elementen van de aanvraag als humanitaire elementen in het licht van artikel 9 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker zijn aanvraag heeft gestoffeerd met stukken die attesteren dat de verzoeker ten gevolge van folteringen in Syrië een amputatie aan beide voeten onderging, dat hij door deze folteringen ook andere zware lichamelijke en psychische schade heeft opgedaan en dat hij

nood heeft aan permanente begeleiding. Het 'Rode Kruis' vermeldt tevens dat de verzoeker zich niet autonoom kan verplaatsen en dat hij voor het indienen van zijn aanvraag bij de ambassade was aangewezen op de begeleiding door zijn broer. Deze gegevens worden door de verwerende partij niet betwist.

In een schrijven van 23 februari 2015 van de organisatie 'SOHRAM-CASA' met bijbehorend medisch verslag van Dr. Z. P. wordt gewezen op de zeer kwetsbare medische en psychische situatie waarin de verzoeker zich bevindt alsook op de nood aan behandeling (psychotherapie, protheses en langdurige revalidatie) en een veiligere omgeving. Het 'UNHCR' te Ankara benadrukt in een verslag van 29 juli 2015 nogmaals de precare en achteruitgaande gezondheidstoestand van de verzoeker en de zware trauma's die hij opliep na de amputatie van zijn voeten en het gebrek aan de noodzakelijke medische ingrepen en orthopedische en psychotherapeutische behandelingen sindsdien. Het 'UNHCR' geeft tevens aan dat verzoekers familieleden in Turkije niet de mogelijkheden hebben om in zijn noden te voorzien, dat ook hijzelf niet in zijn basisbehoeften en medische zorgen kan voorzien, dat hij geavanceerde medische behandelingen en dure gespecialiseerde medische zorgen nodig heeft die hij niet kan bekomen in Turkije en dat hij wegens zijn handicap en het gebrek aan steun voor personen met een handicap niet in staat is om zich te wenden tot NGO's of lokale of gouvernementele organisaties.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verweerder op de hoogte was van deze elementen. De verweerder diende tevens op de hoogte te zijn van de verschillende rapporten die de verzoeker in zijn voorgaande schorsings- en annulatieprocedure heeft aangehaald betreffende de precare situatie van de Syrische oorlogsvluchtelingen in de Turkse grensregio. Bovendien heeft de Raad in zijn arrest nr. 149 945 er reeds op gewezen dat de eerdere weigeringsbeslissing van 30 juni 2015 voorbij ging *“aan verschillende cruciale elementen met betrekking tot zijn aanvraag, zoals het feit dat hij vraagt om bij zijn broer die erkend vluchteling in België is te mogen verblijven en die de zorg voor hem kan opnemen en de massale toestroom van Syrische oorlogsvluchtelingen in Turkije te midden waarvan verzoeker, gelet op zijn kwetsbare gezondheidstoestand, moet zien te overleven.”*

De gemachtigde is thans van oordeel dat verzoekers situatie niet voldoende humanitaire elementen bevat teneinde een visum type D op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet af te leveren. In de bestreden beslissing wordt dit standpunt, wat betreft de medische situatie van de verzoeker, als volgt toegelicht:

“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij sinds het begin van dit jaar in Turkije zou verblijven. Nadat hij in Syrië door vertegenwoordigers van een overheidsinstantie zou zijn gefolterd en hierdoor zware letsels heeft opgelopen, is hij erin geslaagd het Turkse grondgebied te bereiken alwaar hij door de Turkse autoriteiten werd geregistreerd. Momenteel verblijft hij in de Turks-Syrische grensregio in een woning waar ook zijn zus met haar gezin, zijn broer met zijn gezin, een andere zus en zijn beide ouders wonen. Slechts één van deze personen heeft een inkomen. Het kerngezin van betrokkene, zijn echtgenote en kinderen, verblijven volgens de elementen in het dossier nog in Syrië. Betrokkene is door de foltering afhankelijk van hulp van familie en heeft constante medische zorgen nodig, iets waar de Turkse autoriteiten niet in kunnen voorzien of gezien het verblijfsstatuut van betrokkene in Turkije niet willen voorzien.

De hierboven beschreven situatie waarin betrokkene verkeert bevat echter te weinig humanitaire elementen die een uitzonderlijke afgifte van een visum D op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 zou kunnen rechtvaardigen. (...)

Het valt niet te ontkennen dat betrokkene een zware medische problematiek kent sinds de door hem ondergane folteringen. Medische attesten bewijzen dat de voeten van betrokkene waarschijnlijk omwille van de folteringen werden geamputeerd; dat betrokkene omwille van dezelfde reden pijn heeft in de rug, de armen, het skelet en bijkomende psychologische aandoeningen heeft opgelopen. Betrokkene zou naar België willen komen om in België een speciale behandeling te volgen van fysiotherapie, het aanbrengen van protheses, ... De zonet aangehaalde medische redenen kunnen geen aanleiding zijn tot afgifte van een visum D. Een visum omwille van medische redenen kan enkel voor een beoogd verblijf met een maximale duur van drie maanden worden uitgereikt. Zelfs al zouden deze medische elementen kunnen in rekening worden gebracht, zal betrokkene voor deze behandeling geheel ten laste vallen van de Belgische Staat wat niet de bedoeling kan zijn. Zoals reeds aangehaald, is de broer van betrokkene ten laste van het OCMW van de plaats waar hij in België verblijft. Ten tweede, wordt er een attest voorgelegd dat bewijst dat betrokkene eventueel zou kunnen worden ingeschreven bij de mutualiteit van zijn broer wat er op zou neerkomen dat de Belgische wettelijke ziekteverzekering

betrokkene helemaal ten laste zou moeten nemen. Ten derde, de medische attesten in het dossier vermelden telkens dat de behandeling van betrokkene een behandeling van lange duur zou zijn en een grote kost met zich zou meebrengen, zonder dat er echt duidelijk is wie deze kosten zal dragen.

In het dossier van betrokkene werd eveneens een geregisteerde huurovereenkomst voorgelegd, onduidelijk is of er voldoende ruimte is om betrokkene te huisvesten in de woning die de broer van betrokkene huurt.

Het door betrokkene ingeroepen artikel 3 van het EVRM kan in het dossier van betrokkene geen toepassing vinden, gelet op het feit dat betrokkene niet meer in Syrië maar met een deel van zijn familie in Turkije verblijft. Derhalve is hij niet meer in gevaar en wordt hij niet meer blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen.”

Waar de gemachtigde stelt dat een visum om medische redenen enkel kan worden uitgereikt voor een beoogd verblijf van maximum drie maanden, herhaalt en benadrukt de Raad dat de verzoeker om een visum lang verblijf heeft verzocht in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet en dat deze artikelen ter zake geen criteria bepalen voor het toekennen van een machtiging tot voorlopig verblijf aangevraagd bij de Belgische diplomatieke post of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Door medische redenen aldus op algemene wijze uit te sluiten van het toepassingsgebied van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, miskent de gemachtigde dan ook artikel 9 van de Vreemdelingenwet en verzuimt zij om op afdoende wijze te motiveren in het licht van de ruime beoordelingsbevoegdheid die artikel 9 van de Vreemdelingenwet hem toekent.

In de bestreden beslissing wordt verder geoordeeld dat: *“zelfs al zouden deze medische elementen kunnen in rekening worden gebracht”* de verzoeker voor zijn medische behandeling volledig ten laste zal vallen van de Belgische Staat hetgeen niet de bedoeling kan zijn, dat verzoekers broer ten laste is van het OCMW, dat uit het voorgelegde attest van de mutualiteit volgt dat de Belgische ziekteverzekering de verzoeker helemaal ten laste zou moeten nemen, dat onduidelijk is wie de kosten zal dragen van de geattesteerde behandeling van lange duur en of verzoekers broer - die ten laste is van het OCMW - hem kan huisvesten. Dienaangaande kan de Raad de verzoeker bijtreden waar hij betoogt dat de gemachtigde verzuimt om een daadwerkelijk antwoord te geven op en een onderzoek te voeren naar de voorgelegde humanitaire elementen waarbij onder meer wordt gewezen op de onmogelijkheid om de noodzakelijke medische en psychologische behandeling te krijgen in Turkije en de precare situatie van de oorlogsvluchtelingen in de Turkse grensregio.

De Raad herhaalt hetgeen werd geoordeeld in het arrest nr. 149 945 van 24 juli 2015, met name dat *“uit de gegevens van de zaak blijkt dat de verzoeker zijn aanvraag niet enkel heeft gesteund op zijn medische en psychische problematiek, doch ook op de bijzonder precare situatie waarin hij thans in Turkije verkeert, de afwezigheid van medische opvolging, de aanwezigheid van zijn broer als erkend vluchteling in België en het feit dat zijn broer jegens hem de mantelzorg opneemt.”* Ten aanzien van deze gegevens is de vaststelling, dat verzoekers leven niet meer in het gevaar is omdat hij zich niet meer in Syrië bevindt, niet pertinent.

In casu blijkt dan ook dat de gemachtigde in de thans bestreden beslissing nalaat afdoende te antwoorden op het motief van de aanvraag waar verzoeker wijst op zijn actuele situatie in Turkije gelet op zijn kwetsbare gezondheidstoestand (de beperkte mobiliteit en afhankelijkheid van de verzoeker omwille van de amputatie van beide voeten en de posttraumatische stress waaraan hij lijdt ten gevolge de foltering) in het kader van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

3.1.2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt, na een toetsing van de bestreden beslissing aan de gegevens van de zaak en aan de toepasselijke wettelijke en verdragsrechtelijke bepalingen, een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet in het licht van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Doordat geen rigoureuze toetsing werd doorgevoerd aangaande de positieve verplichting die mogelijkerwijze op de Belgische Staat kan rusten om de verzoeker toe te laten tot het grondgebied met het oog op de handhaving van de familiale banden met zijn broer, lijkt tevens een schending van artikel 8 van het EVRM voor te liggen.

De middelen zijn in de aangeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2015 tot weigering van de afgifte van een visum type D wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS